మొదటి సినిమా

వంశీ పైడిపల్లి

నాన్నగారి ఆశయం అతనో విద్యాధికుడు కావాలనేది.మంచి స్కూళ్ళు మంచి చదువు.. డిగ్రీ.. అందరూ కోరుకునే సాఫ్ట్‌వేర్ జాబ్. అన్నింటినీ మించి సినిమాలంటే ఆకర్షణ. దర్శకుడిగా మొదటి అవకాశం మిస్ ఫైర్..! నిరాశా నిస్పృహ లోంచి పోటెత్తిన కెరటమైన సృజనాత్మకత...రెండో సినిమా సూపర్ డూపర్ హిట్! ***వంశీ పైడిపల్లి*** గా ఈ రోజు తెలుగు ప్రేక్షకులందరికీ చిరపరిచితమైన ***పైడిపల్లి వంశీధర రావు*** సినీ జీవన ప్రస్థానంలోని మొదటి మలుపులు ఇవన్నీ. ఇటీవలే జూనియర్ ఎన్టీఆర్‌తో నిజమైన కుటుంబగాధా చిత్రాన్ని అందించి తెలుగు ప్రేక్షకుహృదయాల్లో తనకంటూ ఒక స్థానాన్ని సంపాదించుకున్న యువదర్శకుడు ***వంశీ పైడిపల్లి*** గారి మొదటి సినిమా జ్ఞాపకాలు... .

సినిమా హాలు చుట్టూ తిరిగిన చిన్నతనం..

నేను పుట్టింది హైదరాబాదులోనే ఐనా, ఐదేళ్ళు వచ్చేవరకూ పెరిగింది అదిలాబాద్ జిల్లా ఖానాపూర్ అనే వూళ్ళో. నాన్న గారి పేరు పైడిపల్లి రవీంద్రరావు (ప్రస్తుతం ఎ.పి.పి.ఎస్.సి మెంబర్), అమ్మగారి పేరు ఉమాదేవి. నా తర్వాత ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు. చాలామంది నన్ను అడుగుతారు 'మీకు సినిమాలంటే ఎప్పటి నుంచీ ఇంట్రెస్టు పెరిగింది?' అని. నిజంగా చెప్పాలంటే నేను పుట్టక ముందునుంచే సినిమాలకీ నాకూ అవినాభావ సంబంధం ఏర్పడిందేమో అనుకుంటాను. నేను పుట్టటానికి మూడూ నెలలు ముందరే నాన్న గారు ఖానాపూర్‌లో ఒక సినిమా థియేటర్ నిర్మించారు. నాకు ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచి తప్పటడుగులు, చిలిపి పనులు అన్నీ

సినిమా థియేటర్ ఆవరణలోనే. ఇంట్లో కూడా సినిమాల గురించిన చర్చలూ, కలెక్షన్లూ, పంపిణీ విశేషాలు..ఇవన్నీ కామన్ గా ఉండేవి.

చిన్నప్పటి నుంచి నన్ను మంచి స్కూల్లో చేర్పించి, ఉన్నతమైన విలువలతో మంచి డిగ్రీ చదివించాలని నాన్నగారి మొదటి ఆశయం. అందుకు తగినట్లే నాకు ఐదేళ్ళ వయసు ఉన్నప్పుడే హైదరాబాదు పబ్లిక్ స్కూల్లో చేర్పించారు. ఒకటో తరగతి నుంచే అక్కడ హాస్టల్లో ఉంటూ చదువుకోవడం మొదలుపెట్టాను.

ఐతే సంవత్సరానికి మూడుసార్లు (దసరా,సంక్రాంతి, వేసవికాలం) శెలవులకి ఇంటికి పంపించే వాళ్ళు. ఆ రోజుల్లో కూడా ఎక్కువ సమయం థియేటర్లోనే గడిపేవాడిని. ఐదో తరగతి వచ్చేసరికే ప్రొజెక్టర్లో రీళ్ళు ఎక్కించడం, కార్బన్ రాడ్స్ సరిచెయ్యడం, రీళ్ళ మీద గీతలు పడితే కట్ చేసి మళ్ళీ నేర్పుగా అతికించడం ..అప్పుడప్పుడూ టికెట్ కౌంటర్లో కూర్చోవడం..అన్నీ అలవాటయ్యాయి.

గోడ దూకించిన సినిమాలు - స్వస్తి పలికించిన హాస్టల్ జీవితం

ఊళ్ళో ఉండగా రోజూ సినిమాలు చూసే అలవాటు స్కూలుకి వచ్చినా తొలుస్తూ ఉండేది. ముఖ్యంగా చిరంజీవిగారి సినిమాలంటే పడి చచ్చిపోయేవాళ్ళం. ఏడో తరగతిచదువుతున్నప్పుడు అనుకుంటా వేసవి శెలవుల్లో 'జగదేక వీరుడు - అతిలోక సుందరి' సినిమా విడుదలైంది. కొత్త సినిమా మా వూళ్ళో చూసే అవకాశం లేదు. హైదరాబాదు హాస్టల్‌కి తిరిగి రాగానే ఎలాగైనా ఆ సినిమా చూడాలన్న ఆతృత నాతో హాస్టల్ గోడలు దూకించింది. నాన్నగారికి కంప్లెయింట్ వెళ్ళింది. చేసిన తప్పుకి శిక్ష అనుభవించక తప్పుదుకదా.. గోడ దూకి సినిమాకి వెళ్ళినందుకు ప్రతిఫలం నాన్నగారి చేతిలో దెబ్బలు తినడం. అలాంటి అలవాట్లని మొగ్గలోనే తుంచాలనుకున్న నాన్నగారు ఫేమిలీ అంతటినీ హైదరాబాదుకి షిఫ్ట్ చేసి, నన్ను హాస్టల్ నుంచి మార్పించి, ఇంటి నుంచే స్కూలుకి వెళ్ళేలా చేశారు.

ఆ విధంగా ఎనిమిదో తరగతి నుంచి డే స్కాలర్‌గా స్టూడెంట్ లైఫ్‌లో రెండో దశ మొదలైంది. పదో తరగతి వరకూ పబ్లిక్ స్కూల్లోనే, ఇంటివద్దనుంచే వెళుతూ, చదువుకున్నాను.

కాలేజీ రోజులు

ఇంటర్మీడియట్‌కి లిటిల్ ఫ్లవర్ స్కూల్లో చేర్పించారు నాన్నగారు. లెక్కలు, సైన్సు అంటే పెద్దగా ఆసక్తిలేదు కాబట్టి సి.యి.సి గ్రూపు తీసుకున్నాను. కాలేజీకి వెళ్తున్నాను కానీ సినిమాలమీద క్రేజ్ ఐతే ఏ మాత్రం తగ్గలేదు. అప్పుడప్పుడూ క్లాసులు ఎగ్గొట్టి సినిమాలకి వెళ్ళడం సాధారణమైపోయింది. డిగ్రీకి బద్రుకా కాలేజీలో బి.కామ్‌లో చేరాను. ఎప్పుడూ మంచి ఇన్స్టిట్యూట్స్ లోనే చదవాలని నాన్నగారు శ్రద్ధ తీసుకునే వారు. రికమండేషన్ చేసి మరీ మంచి కాలేజీలనే ఎంపిక చేసి పంపించే వారు. డిగ్రీ కూడా అలానే గడిచింది. డిగ్రీ ఐపోయాక నాన్న గారికి చెప్పాను 'సినిమాలంటే చాలా ఇంట్రెస్టుగా ఉంది.. ఆ వైపు వెళతాను..' అని.

నాన్నగారు నచ్చజెప్పారు 'ఆ ఫీల్డ్ మనకి చాలా కొత్త. అస్సలు స్థిరత్వం లేని ఫీల్డ్ అని రకరకాల కథలు వింటున్నాం. అలాంటి ఆలోచనలు మానుకుని శుభ్రంగా ఎమ్.సి.ఎ లో చేరు..' అన్నారు.

నాన్నగారి మాటకి ఎదురుచెప్పకుండా బద్రుకా కాలేజీలోనే ఎమ్.సి.ఎ. కోర్సులో చేరాను. కాలేజీకి రెగ్యులర్‌గా వెళుతూనే బయట ఎస్.క్యు.ఎల్.స్టార్ లో ఒరాకిల్, సన్ మైక్రో సిస్టమ్స్‌లో జావా లాంటి అడ్వాన్స్‌డ్ కోర్సులు కూడా చేశాను. కంప్యూటర్ క్రేజ్ విపరీతంగా ఉన్న రోజులవి... ఈ కోర్సులు ఇలా జరుగుతున్నా సినిమాల వైపు ఒక కన్నేసే ఉంచాను. అప్పటికి ఖానాపూర్ లోని మా

వూళ్ళోని థియేటర్‌ని ఆధినీకరించి దిల్ రాజు, శిరీష్, లక్ష్మణ్ గార్లకి లీజు ఇచ్చారు నాన్నగారు. ఆ విధంగా నాన్నగారికి దిల్ రాజు గారు క్లోజ్ అయ్యారు. ఆ రోజుల్లో హిట్ సినిమాలన్నీ 'ఖుషీ','నువ్వునాకు నచ్చావ్','మురారి' లాంటివి దిల్ రాజు గారు వాళ్ళు రిలీజ్ చేసినవే. కొత్త సినిమాకి మొదటి రోజు టిక్కెట్ల కోసం దిల్ రాజుగారి ఆఫీసుకి వెళ్తుండే వాడిని. విజిటర్స్ రూములో వెయిట్ చేస్తూ దిల్ రాజు గారు బయటికి వచ్చినపుడు టిక్కెట్ల గురించి అడిగేవాడిని. వెంటనే టిక్కెట్లు దొరికేవి. ఆ విధంగా మా ఫ్రెండ్స్ టీమ్‌లో నన్ను లీడర్‌గా చూసేవారు. కొత్త సినిమా అంటే అందరి టిక్కెట్లకి నాకే పనిపడేది. దిల్ రాజుగారిని కలుస్తున్నప్పుడు 'అంకుల్ ' అని పిలుస్తుండే వాడిని. (పదేళ్ళ తర్వాత వాళ్ళు తీసే సినిమాకి నేను డైరెక్టర్‌ని అవుతానని నేను కలలో కూడా ఊహించలేదు, వాళ్ళూ అస్సలు అనుకుని ఉండరు..!)

సాఫ్ట్‌వేర్ ఉద్యోగం!

ఎమ్.సి.ఎ అయ్యాక అమెరికా వెళ్ళడానికి హెచ్1 కోసం ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాను. పేపర్లు సబ్మిట్ చెయ్యడం కూడా జరిగింది. ఐతే అంతలోనే 9 / 11 ఉపద్రవం జరగడం , సాఫ్ట్ వేర్ మార్కెట్‌లో ఒడుదుడుకులు.. నా అమెరికా ప్రయత్నాలు వెనక్కి వెళ్ళిపోయాయి. ఎస్.ఎ.పి కోర్సు చేసి హిమాయత్ నగర్‌లో సిలికాన్ వేలీ సిస్టమ్స్ అనే కంపెనీలో ఉద్యోగానికి చేరాను. ఆ విధంగా సినిమా డైరెక్షన్ అనుకున్న వాడిని సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజినీర్‌గా ఉద్యోగం మొదలు పెట్టాను.

నా భవిష్యత్తులో ఒక మంచి మలుపుకి కారణమైన ఒక పరిచయం గురించి ఇక్కడ చెప్పాలి. నేను ఎన్.ఐ.ఐ.టిలో కంప్యూటర్ కోర్సులు చేసేప్పుడు ఒక కామన్ మిత్రుడు ద్వారా మార్తాండ్ ఎన్.శంకర్ ('ఎవరైనా..ఎప్పుడైనా..' దర్శకుడు) పరిచయమయ్యాడు. తొందరలోనే ఇద్దరం మంచి స్నేహితులమయ్యాం. నాకు పరిచయమైన మరుసటి రోజే తను జయంత్ గారి వద్ద 'ప్రేమించుకుందాం..రా.. ' సినిమాకి అసిస్టెంట్ గా చేరబోతున్నాడు. మా పరిచయం బాగా పెరిగింది, తన ద్వారా మార్తాండ్ వెంకటేష్ గారు క్లోజ్ అయ్యారు. ఆ పరిచయం వల్ల 'తమ్ముడు ','బద్రి','ప్రేమంటే ఇదేరా' లాంటి చాలా సినిమాలని విడుదలకి ముందే 'ప్రివ్యూ' దశలోనే చూసే అవకాశం కలిగింది. సినిమాల పిచ్చి ఉన్న నాకు విడుదలకి ముందే సినిమా చూడడమనేది గొప్ప థ్రిల్లింగ్'గా ఉండేది. ఒక వైపు సాఫ్ట్‌వేర్ ఉద్యోగం..ఇంకోవైపు శంకర్ ద్వారా సినిమా ఫీల్డ్‌విశేషాలు తెలుసుకుంటూ ఉండడం.. ఇలా రోజులు గడుస్తుండేవి.

2002 మార్చి చివరి వారంలో అనుకుంటాను.. 'ఆది' సినిమా విడుదలైంది. యధాప్రకారం మోర్నింగ్ షోకి వెళ్ళాం. సినిమా నాకు బాగా నచ్చేసింది. ముందు నుంచి కూడా మాస్ సినిమాలంటే ప్రత్యేకమైన అభిమానం ఉండేది. మాస్ సినిమాల్లో 'ఆది' న్యూ ట్రెండ్ అనిపించింది. సినిమా చూసి బయటికి వస్తుంటే పది, పదిహేను మంది కలిసి ఒక వ్యక్తిని చేతులమీద పైకి లేపి జయజయ ధ్వానాలు చేస్తున్నారు. నేనూ వాళ్ళతో బాటు పరుగెత్తాను. అతనే నేటి సూపర్ డూపర్ డైరెక్టర్ వి.వి.వినాయక్. ఆ దృశ్యం నా మీద విపరీతమైన ప్రభావం చూపించింది. సినిమాల్లో పేరు తెచ్చుకోవాలంటే ఒక్క హిట్ సినిమా తీసినా చాలు... కలలు నిజం చేసుకోవడం అసాధ్యం కాదు అనడానికి ఎన్టీఆర్, వినాయక్ గార్లు ప్రత్యక్ష నిదర్శనంగా కనిపించారు. ఇంక సినిమాల ఆకర్షణ నుంచి ఎ క్కువ

రోజులు తప్పించుకోలేకపోయాను. ఆ సినిమా చూసిన నాలుగైదు రోజుల తర్వాత, ముందుగా అమ్మకి చెప్పాను " అమ్మా..నాకు సినిమలంటేనే ఎక్కువ ఇంట్రెస్టు గా ఉంది. ఉద్యోగం చెయ్యలేను. సినిమాల్లోకి వెళ్తాను. నాన్నగారిని ఎలాగైనా నువ్వే ఒప్పించాలి.." అని.. నాన్నగారికి సూటిగా చెప్పే ధైర్యం లేదు. చిన్నప్పటినుంచి అమ్మ నాకు పెద్ద సపోర్టింగ్ సిస్టమ్‌ని ఏర్పాటు చేసిపెట్టింది. ఒక్కడే కొడుకునవడం వల్లనేమో నేను ఎప్పుడు ఏది అడిగినా కాదనలేదు. అదే ధైర్యంతో తన వద్ద నా కోరిక చెప్పాను. అమ్మ నెమ్మదిగా నాన్న గారిని ఒప్పించింది. ఆ విధంగా సాఫ్ట్ వేర్ నుంచి సినిమా రంగానికి దూకడానికి గ్రీన్ సిగ్నల్ లభించింది. అప్పటికి నాకూ, చిత్రరంగానికి ఉన్న ఒకే ఒక్క వారధి మార్తాండ్ శంకర్.

సినీరంగ ప్రవేశం

శంకర్ అప్పుడే జయంత్ గారి వద్ద నుంచీ వేరే యూనిట్ కి షిఫ్ట్ అవుతూ నన్ను జయంత్ గారికి పరిచయంచేశాడు. అప్పటి నుంచీ తరచూ జయంత్ గారిని కలుస్తూ ఉండేవాడిని అవకాశం కోసం. దాదాపు మూడు, నాలుగు నెలలు గడిచాయి. ఇంకా గుర్తుంది 2002 జూలై 21.. అప్పటికే చాలారోజులనుంచీ తిరుగుతున్నాను. ఇంక తీసుకోరేమో అనుకుంటున్న సమయంలో జయంత్ గారి ఆఫీసులో కూర్చుని ఉన్నాను. ఆయన లోపలికి వెళ్తూ నన్ను చూసి 'రేపటి నుంచి షూటింగ్‌కి రావోయ్ ' అని చెప్పారు. అది నాకు అత్యంత సంతోషకరమైన క్షణం.. నా చిరకాల వాంఛ నెరవేరబోతోంది. అలా ఆ మరునాడే జయంత్ గారి డైరెక్షన్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో అసిస్టెంట్ గా నా సినీ జీవితం మొదలైంది. ఆ సినిమా 'ఈశ్వర్'. ప్రభాస్ గారికి కూడా అదే మొదటి సినిమా. ఆ సినిమా షూటింగ్ నుంచే ప్రభాస్ గారికి నాకూ మంచి స్నేహం మొదలైంది. ఆ సినిమా 2002 నవంబర్ 11న అనుకుంటా విడుదలైంది. దాని తర్వాత జయంత్ గారికి 'లక్ష్మీ నరసింహా' సినిమా వచ్చింది. దానికి కూడా నేను అసిస్టెంట్‌గా చెయ్యాల్సి ఉంది కానీ కారణాంతరాల వల్ల ఆయన స్టాఫ్ అంతా ముందుగానే ఫిక్స్ ఐపోవడంతో నాకుస్థానం దొరకలేదు.

మరిన్ని అవకాశాలతో ముందుకి..

అలాంటి రోజుల్లోనే ఒకసారి ప్రభాస్ కనిపించినపుడు నేను ఖాళీగా ఉన్నానని తెలుసుకున్నారు. అప్పుడాయన 'వర్షం' సినిమా షూటింగ్‌లో ఉన్నారు. ' వంశీ.. నేను ఎమ్మెస్ రాజుగారికి చెబుతాను.. రేపు వచ్చి కలువు' అన్నారు. ఆ విధంగా ప్రభాస్ రికమండేషన్‌తో ఎమ్మెస్ రాజు గారిని కలుసుకోవడం, ఆయన నా అదృష్టం కొద్దీ 'వర్షం' సినిమాకి దర్శకుడు శోభన్ గారికి అసోసియేట్‌గా నియమించారు. అదీ నాకు అదృష్టమే. సాధారణంగా అసిస్టెంట్ నుంచీ అసోసియేట్ కావడానికి మూడు నాలుగు సినిమాల సమయం కావాల్సి ఉంటుంది. ఐతే నాకు రెండో సినిమాకే అసోసియేట్‌గా పనిచేసే సదవకాశం దొరికింది. 'వర్షం' సినిమా చివరలో మూడు పాటలకి లారెన్స్ మాస్టారు డాన్స్ డైరెక్షన్ చేశారు. ఆ సమయంలో నన్ను, నా వర్క్‌ని

గమనించిన ఆయన తన సినిమా 'మాస్'కి అసోసియేట్‌గా రమ్మని ఆహ్వానించారు. ఆ విధంగా 'వర్షం' రిలీజ్ కాక ముందే, లారెన్స్ గారితో 'మాస్' సినిమాకి పనిచేశాను. ఇలా డైరెక్షన్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో నా కెరీర్ సాగుతున్న సమయంలోనే దిల్ రాజు గారిని అప్పుడప్పుడూ కలుస్తూ ఉండేవాడిని. నేను మాస్‌కి పనిచేస్తున్నప్పుడు ఆయన 'ఆర్య' తీస్తున్నారు. 'వంశీ..మా బేనర్ లోకి వచ్చెయ్యరాదూ..?' అని పిలిచారు. అప్పటికే చాలా సంవత్సరాల నుంచీ పరిచయం వున్న టీమ్ అవడంతో ఆయన టీమ్ లోకి వెళ్ళడం నాకూ సంతోషంగా అనిపించింది. 'మాస్' పూర్తవగనే దిల్ రాజు గారి వద్దకి వెళ్ళాను, 2004 డిసెంబర్‌లో. అప్పటికే 'భద్ర' షూటింగ్ మొదలైంది. బోయపాటి శీను గారి వద్ద అసోసియేట్‌గా చేరాను. ఆ సినిమా సిట్టింగ్స్‌లో నేను పాల్గొనడం, నన్ను బాగా గమనించిన దిల్ రాజుగారు 'కథ రేడీ చేసుకో..నిన్ను డైరెక్టర్‌ని చేస్తాను..' అన్నారు. అదీ నా జీవితంలో ఒక పెద్ద మలుపు. సినీ జీవితంలోని మలుపు గురించి చెప్పేముందు 'భద్ర' షూటింగ్ లోనే జరిగిన నా వ్యక్తిగత జీవితంలో జరిగిన ఇంకో మలుపు గురించి చెప్పాలి..

నిజ జీవితంలో ప్రేమకథ..

'భద్ర' సినిమా షూటింగ్ కోసం బెంగుళూరు వెళ్ళాం. ఆ సినిమాకి డిజైనర్‌గా పనిచేస్తున్న శ్వేత నాకు మంచి ఫ్రెండ్. ఒకరోజు శ్వేత ని కలుసుకోడానికి ఆమె ఫ్రెండ్ మాలిని షూటింగ్ స్పాట్‌కి వచ్చింది. మాలినిని చూడగానే నాలో ఏదో తెలీని స్పందన.. తొలిచూపులో ప్రేమ అని దాన్నే అంటారేమో అప్పట్లో అనుకోలేదు. మాలినిలో ఏదో ప్రత్యేకత కనిపించింది. ఆ రోజు తన బర్త్ డే కూడా. ఆ రోజు తర్వాత ఒక వారం షూటింగ్‌కి హోస్పేట వెళ్ళాం. అప్పుడు కూడా శ్వేతకి మాలిని ఫోన్ చేసినప్పుడు నేను తీసుకుని మాట్లాడేవాడిని. మాలినికి తెలీకుండానే, తన ఫేస్ కూడా సరిగా గుర్తులేని మొదటి వారంలోనే, నాకు తనమీద అభిమానం రోజురోజుకీ పెరిగిపోయింది. హోస్పేటలో ఉన్న ఒక్క వారం రోజుల్లోనే డిసైడై పోయాను, మాలినిని నా జీవిత భాగస్వామినిగా ఆహ్వానించాలని. ఆ విషయం మాలినికి చెప్పేకంటే ముందుగా దిల్ రాజు గారికి చెప్పాను, ఎందుకంటే నేను స్టూడెంట్ గా వున్నప్పుడు 'అంకుల్' అని పిలిపించుకున్న రాజు గారే నా కెరీర్ స్థిరపడడానికి, మలుపు తిరగడానికి కారణమౌతారని అంతరాంతరాల్లో ఎక్కడో సిక్స్ సెన్స్ అప్పుడే చెప్పిందేమో.

హోస్పేటలో షూటింగ్ ముగించుకుని బెంగుళూరు వెళ్ళినప్పుడు మాలినికి కబురు పెట్టి పిలిచాను. మొహమాటం లేకుండా మనసులోని మాట చెప్పాను. "నువ్వే నా లైఫ్ పార్ట్నర్ అనిపిస్తోంది. ప్రస్తుతం అసోసియేట్‌గా వున్నాను. ఒక్క సంవత్సరంన్నర గడువు ఇవ్వు. ఈ లోగా నన్ను నేను ప్రూవ్ చేసుకునే స్థాయికి చేరుకుంటాను. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను.." అని. చాలా మంది అమ్మాయిల్లాగే తను వెంటనే 'ఓ.కె' అని చెప్పలేదు. 'నాకు కాస్త టైమ్ కావాలి ' అని తన నిర్ణయాన్ని వాయిదా వేసింది. కొన్ని నెలల తర్వాత మే 2005లో తను నా ప్రపోజల్‌కి ఓకె చెప్పింది. అక్కడ నుంచీ నాలో ఏదో తెలీని నూతనోత్సాహం, ఉత్తేజం.. మాలిని గురించిన ప్రతి ఆలోచనా నాకు అంతులేని మానసిక బలాన్నిచ్చేది. నా వ్యక్తిగత జీవితంలో ఒక నూతన అధ్యాయానికది నాంది.

మిస్ ఫైర్ ఐన మొదటి సినిమా

అప్పటికే దిల్ రాజుగారి నుంచి ఆఫర్ ఉండడంతో ఆయనకి కథ చెప్పాను. అదొక యూత్ సబ్జెక్టు. ఐతే రాజుగారు 'వంశీ నువ్వు యాక్షన్ సినిమాలు బాగా చెయ్యగలవు. ఆ లైన్ లో ఏదైనా స్టోరీ చెయ్యి' అని సలహా ఇచ్చారు. అలా వచ్చిందే 'మున్నా' సినిమా. 2005 ఆగస్టులో మున్నా కథ రాజుగారికి చెప్పడం. ఆయన ఓకె చెయ్యడం, ప్రభాస్‌కి కూడా నచ్చడం.. చక చకా జరిగిపోయాయి. 2006లో షూటింగ్ మొదలుపెట్టి 2007 మే 2న విడుదల చేశాము. కొన్ని ఏరియాల్లో కొద్ది పాటు లాభాలు వచ్చినా,

మొత్తం మీద మేము అనుకున్న లక్ష్యాన్ని సాధించలేకపోయాము. ఎక్కడో మా అంచనాలు తప్పాయి. కథలోనే మాకు మేమే పరిధులు విధించుకున్నామేమో అనిపించింది. దిల్ రాజు గారినీ, నన్నూ కూడా నిరాశ పరిచాయి 'మున్నా' ఫలితాలు.

పరీక్షా సమయం

'మున్నా' అయ్యాక సంవత్సరంన్నర పాటు నాకు అత్యంత క్లిష్టమైన సమయం. 'ఎందుకిలా జరిగింది? ఎక్కడ తప్పు జరిగింది? కెరీర్ ఏమౌతుంది? అసలు మళ్ళీ సినిమాలు చెయ్యగలనా? అవకాశాలు వస్తాయా..?' రకరకాల ఆలోచనలు, అనుమానాలు.. కొన్ని రోజులు డిప్రెషన్..అంతలోనే 'లే పదా.. బ్రదర్..' అని నన్ను నేను వెన్ను తట్టుకోవడం. సంవత్సరంన్నర పాటు అలా గడిచింది.

2007 జూలై 4 న మాలినితో నా వివాహం జరిగింది. ఎన్నో ఆశలతో తనని నా జీవితంలోకి ఆహ్వానించాను. మా జర్నీ మొదలయ్యే సరికి నేను ఫ్లాప్ డైరెక్టర్‌గా ప్రేక్షకుల ముందు నిలిచిన సమయం. కొత్తగా పెళ్ళైన అమ్మాయికి భర్తని అలా చూడడం అంటే ఎంత కష్టంగా ఉంటుందో ఊహించుకోగలను. ఐతే మాలిని ఇచ్చిన మానసిక స్థైర్యం అంతా ఇంతా కాదు. అది వెలకట్టలేనిది. తెలిసిన వాళ్ళు చాలా మంది అమ్మానాన్నలని 'ఏమిటీ మీ అబ్బాయి సినిమా ఫెయిల్ ఐందటగదా ..ఏం చేస్తున్నాడు మరి? మళ్ళీ ఉద్యోగంలోకి వెళ్ళిపోతాడా?' ఇలా రకరకాల వ్యాఖ్యానాలు. ఐనా అమ్మా, నాన్నా అవేమీ నావద్దకి రానివ్వలేదు. ఒక్కరోజు కూడా నాన్న గారు 'ఐందేదో ఐపోయింది. ఇంక సినిమాలు మానేసి ఉద్యోగమేమన్నా చూసుకో' అనలేదు.కుటుంబ సభ్యులెవరూ ఏ రోజూ నన్ను నిరాశపరచే మాటలు అనలేదు. అందరూ నన్ను ప్రోత్సాహ పరచి, నాకు పోజిటివ్ స్పిరిట్ ఇవ్వాలని ప్రయత్నించిన వాళ్ళే.

నాకు మరో మార్గం లేదు. నన్ను నేను మళ్ళీ నిరూపించుకోవడమొక్కటే ముందున్న దారి. ఎందుకంటే సినిమా కోసం అన్నీ వదులుకుని వచ్చాను. సినిమానే ప్రాణం..సినిమానే పాషన్ అనుకుంటున్న వాడిని. పోయిన చోటనే వెదుక్కోవాలి. ఓడిన రంగంలోనే విజయం కోసం పోరాడాలి.. అసలు ప్రేక్షకులకి ఏం కావాలి.. నేను ఎందుకు వాళ్ళని చేరలేక పోయాను.. మధనం..మధనం..అంతర్మధనం..

ఈ ఆలోచలనల లావా లోంచి పుట్టిందే 'బృందావనం' సినిమా కథ.

పడిలేచిన కెరటం ..అదే 'బృందావనం'

2008 నవంబర్‌లో దిల్ రాజు గారికి 'బృందావనం' కథ చెప్పాను. ఆయనకి మొదటి సిటింగ్ లోనే నచ్చింది. ఎవరైనా పెద్ద హీరోతో చేస్తేనే ఆ కథకి న్యాయం చేసిన వాళ్ళమౌతామని ఆయనా నమ్మారు.. ఆయనే ఎన్టీఆర్ వద్దకి నన్ను పంపించారు. మరునాడే జూనియర్ ఎన్టీఆర్‌కి కథ చెప్పాను. ఆయనకీ వెంటనే నచ్చేసింది. అంతే.. 24 గంటల లోపే నా భవిష్యత్తుకి ఒక సువర్ణావకాశం లభించింది. ప్రి-ప్రొడక్షన్ పనులు జరుగుతున్న సమయంలోనే 'అదుర్స్' షూటింగ్ జరుగుతుండడం.. మధ్యలో ఎన్టీఆర్‌కి యాక్సిడెంట్ జరగడం..మూడు నాలుగు నెలలు ఆయన షూటింగ్‌లకి దూరంగా ఉండడం.. వీటన్నింటి వల్లా 'బృందావనం' షూటింగ్ 2009

డిసెంబర్ లో మొదలైంది. 'బృందావనం' నాకో బంగారు కల. ఆ కలని ప్రేక్షకులు వాస్తవం చేశారు. ఆ సినిమా విజయం గురించి నేను ప్రత్యేకంగా చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు కదా! ఈ రోజు మనం ఇలా ఫోన్‌లో మాట్లాడుకోడానికి కారణం కూడా 'బృందావనం' సినిమానే!

తారక్ గారు 'బృందావనం' గురించి ప్రస్తావించినప్పుడల్లా 'వంశీ చాల ఎమోషనల్. సినిమాలంటే ప్రాణాలను మించిన అభిమానం. నేనెప్పుడూ అంటుండే వాడిని ఈ సినిమా రంగం అంతా తాత్కాలికమైంది. దీని మీద అంత అభిమానం పెంచుకోవద్దు.. అని. ఐనా వంశీకి మాత్రమే ఈ సినిమా శ్వాస..జీవం..ప్రాణం..' అని. నిజంగానే ఈ సినిమాకి అలానే పనిచేశాను. 'బృందావనం' మొదలైన కొద్ది రోజులకే 2009 డిసెంబర్ 31 న మాకు అమ్మాయి 'ఆద్య' పుట్టింది. తన తొలిరోజులు, ఎదుగుదలని కూడా నేను పూర్తిగా అస్వాదించలేకపోయాను. ఎందుకంటే నా కాన్సన్ ట్రేషన్ అంతా 'బృందావనం' మీదనే. అందరి నమ్మకాలనీ నిజం చేస్తూ ఈ రోజు ప్రేక్షకులు సినిమాకి బ్రహ్మ రథం పట్టారు. అందుకు నేను వారి కెప్పుడూ ఋణపడి ఉంటాను.

అలానే మొదటి సినిమా సరిగా ఆడకపోయినా రెండో అవకాశాన్నిచ్చిన దిల్ రాజుగారికి కూడా ఆజన్మాంతం కృతజ్ఞుడినై ఉంటాను. సహజంగానే ఫ్లాప్ డైరెక్టర్‌తో మళ్ళీ సినిమా, అందునా భారీ బడ్జెట్‌తో, అని ఎవరైనా కామెంట్ చెయ్యడం సహజం. ఐతే తారక్ గారు, దిల్ రాజు గారు ఇద్దరూ 'మున్నా సినిమాగా ఫెయిల్ అయింది కానీ వంశీ డైరెక్టర్‌గా ఫెయిల్ కాలేదు. ఒక హీరోని ఎలా ప్రెజెంట్ చెయ్యాలి, ఒక సీన్ ఎలా ఓపెన్ చెయ్యాలి, ఎక్కడ ఎలాంటి ఫైట్ ఉండాలి.. ఇలాంటి విషయాల్లో వంశీ చాలా గొప్ప పరిణితిని చూపించాడు..' అని అందరితో అనేవాళ్ళు. వాళ్ళకి నామీద ఉన్న నమ్మకమే నాకు మరింత ఆత్మవిశ్వాసాన్నిచ్చిందని నిస్సందేహంగా చెప్పుకోవచ్చు.

నేర్చుకున్న పాఠాలు - వెన్నంటిన నేస్తాలు

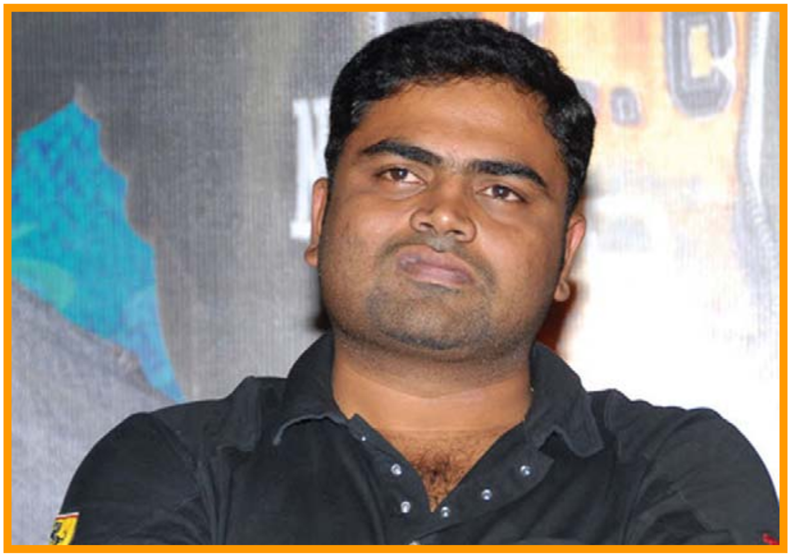

చిన్నప్పుడు నాన్నగారు నన్ను 'చదువు చదువు..' అని పోరుతుంటే 'ఎందుకిలా నా మీద ఇంత ఒత్తిడి పెడతారు..?' అనుకుంటూ ఉండే వాడిని. తర్వాత సినిమా ఫీల్డ్‌లో ఉన్నప్పుడు కూడా 'ఏం ఒరగబెట్టింది చదువు..' అనిపించేది. కానీ 'మున్నా' పరాజయంతర్వాత 'బృందావనం' వరకూ జరిగిన ప్రయాణంలో చదువు విలువ ఎంతో తెల్సింది. చదువు అంటే కేవలం పాఠాలు నేర్చుకోవడం మాత్రమే కాదు, మెదడుకి సంస్కారం నేర్పడం, ఆలోచనలకి పదును పెట్టే మనో స్థైర్యాన్ని పెంపొందించుకోవడం అని నమ్ముతాను నేను. డైరెక్టర్ అంటే పెట్టుబడి, శరీరంలోని ఒకే ఒక్క భాగం! అదే 'మెదడు'!! అలాంటి మెదడుని విద్యావంతం చేసి సంస్కార భరితం చేస్తేనే క్వాలిటీ ప్రోడక్ట్స్ వచ్చే అవకాశం ఉంటుంది. నిజంగా చదువు నేర్పిన ధైర్యమే లేకపోతే నాకా డౌన్ పీరియడ్ లో అంత ఫైటింగ్ స్పిరిట్ వచ్చేది కాదేమో. అందుకే సినిమాల్లో పైకి రావాలంటే చదువు అవసరంలేదు అని ఎవరన్నా అంటే నేనొప్పుకోను. సినిమాలనే కాదు, జీవితంలో సరైన ముందడుగు పడాలంటే ఎడ్యుకేషన్ ఎంతైనా అవసరం... ఇది నేను నేర్చుకున్నదీ..నమ్మకం పెంచుకున్నదీ.

ఇంక మనమూ మన వాళ్ళు అనే విషయానికి వస్తే - మన కుటుంబ సభ్యులు ఎప్పుడూ మన క్షేమాన్ని కోరే మంచి స్నేహితులు అన్న విషయం మర్చిపోకూడదు. పిల్లలు పెద్దయ్యాక అమ్మా, నాన్నల నుంచీ విడిగా వెళ్ళిపోతారేమో కానీ అమ్మా, నాన్నలు మాత్రం ఎప్పుడూ పిల్లలతోనే ఉండాలనుకుంటారు. మనం అప్ అండ్ డౌన్స్‌లో ఉన్నప్పుడు మన వాళ్ళు అనుకున్న మన కుటుంబసభ్యులు ఇచ్చే సపోర్ట్‌ని దేనితోనూ వెలకట్టలేము. అమ్మా, నాన్నా, చెల్లెళ్ళూ, బావగార్లూ, మాలినీ..వీళ్ళందరి ప్రోత్సాహం, సపోర్ట్ సిస్టమ్ లేకపోతే ఈ రోజు నేనీ స్థాయిలో ఉండేవాడిని కాదని నమ్ముతాను. ఎనిమిదో తరగతి నుంచీ అమ్మా. నాన్నలతోనే కలిసి ఉంటున్నాను. పెళ్ళయ్యాక కూడా అమ్మా, నాన్నా అందరం కలిసే ఉంటున్నాం. నాకూ, మాలినికీ అమ్మా, నాన్నా కేవలం కుటుంబసభ్యులే కాదు..అంతకు మించి గొప్ప స్నేహితులు, మార్గదర్శకులు కూడా. !

.

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ

NEW
Click here to share your comments on this story